

Kapitola první

Ta píseň se jmenuje Ukolébavka. Slyšela jsem ji už – asi tak milionkrát. Přibližně.

Celý život poslouchám, že ji můj otec napsal toho dne, kdy jsem se narodila. Byl na turné kdesi v Texasu a s mojí matkou už nežil. Vypráví se, že se do-slechl, že jsem se narodila, vzal kytaru a rovnou z něj ta píseň vypadla, přímo tam, v Motelu 6. Zabralo to jen hodinu jeho času, těch pár akordů, dvě sloky a refrén. Skládal hudbu celý život, ale tohle byla nakonec jediná píseň, která ho proslavila. I po své smrti zůstal můj otec zázrakem díky jednomu hitu. Nebo dvěma, řekla bych, pokud počítáte i mě.

Ta píseň zrovna hrála z reproduktorů a já jsem seděla v plastovém křesílku v jedné prodejně aut. Byl první červnový týden. Bylo teplo, všechno kvetlo a bylo už v podstatě léto. Což samozřejmě znamenalo, že je načase, aby se má matka znovu provdala.

V jejím případě to bylo počtvrté, nebo popáté, pokud počítáte mého otce. Já ho nepočítám. Ale v jejích očích byli svoji – pokud se dá svazek zpečetěný uprostřed pouště kýmsi, koho potkali jen pár chvil předtím na odpočívadle, počítat jako sňatek. Podle mé matky ano. Na druhou stranu, ona si bere nového

manžela podobně, jako si jiní lidé mění barvu vlasů: z nudy, lhostejně, nebo jen s pocitem, že ten další všechno spraví, jednou provždy. Kdysi, když jsem byla mladší, ptávala jsem se na svého otce a na to, jak se poznali. Tehdy mě to ještě zajímalo, ale ona si vždycky jen povzdychla, mávla rukou a řekla: „Ale Remy, to bylo v sedmdesátých letech. Vždyť víš.“

Matka si vždycky myslí, že vím všechno. Jenže to se plete. O sedmdesátých letech jsem věděla jen to, co jsem se dozvěděla ve škole a z dějepisného kanálu v televizi: Vietnam, prezident Carter, disko. Vlastně to jediné, co jsem věděla o svém otci, byla ta Ukolébavka. Slýchám ji celý život jako hudební kulisu v reklamách a filmech, na svatbách, nebo ji někdo nechá pro někoho zahrát v rádiu. Můj otec je sice pryč, ale ta píseň – sentimentální, stupidní a fádni – je tu pořád. Nakonec přežije i mě.

Uprostřed druhé sloky vykoukl Don Davis z firmy Don Davis Motors z kanceláře a všiml si, že tam jsem. „Remy, zlato, promiň, že jsi musela čekat. Pojď dál.“

Zvedla jsem se a následovala ho. Za osm dní se Don stane mým nevlastním otcem, čímž se připojí k nijak zvlášť výlučné skupince. Bude to první prodavač aut, druhý blíženeček, a první, který má vlastní peníze. On a má matka se seznámili přímo tady v kanceláři, když si přišla koupit své nové Camry. Šla jsem tehdy s ní, jelikož svou matku znám: zaplatila by rovnou katalogovou cenu, jako by kupovala v obchodě pomeranče nebo toaletní papír, a předpokládala by, že je daná. A oni by ji to samozřejmě nechali zaplatit, protože je celkem známá a každý předpokládá, že je bohatá.

První prodejce, se kterým jsme se setkali, vypadal, jako by právě vylezl ze školy, a téměř se složil, když matka přitančila k jednomu novému modelu s plnou výbavou a nakoukla dovnitř, aby si čichla vůně nového vozu. Polkla, usmála se a oznámila: „Tohle беру!“ s klasickým rozmáchlým gestem.

„Mami,“ namítla jsem a snažila jsem se neskřípat zuby. Ale měla svou hlavu. Celou cestu jsem ji připravovala, podrobně jsem ji instruovala, co má říct, jak se má chovat, všechno, co bude potřeba udělat, abychom dostaly dobrou cenu. Pořád mi tvrdila, že poslouchá, a hrála si s ventilací a elektrickým ovládáním okének v mém autě. Vsadila bych se, že k téhle posedlosti po novém autě ji přivedlo právě to, že jsem si zrovna jedno pořídila já.

Poté, co to celé zbabrala, bylo na mně, abych se do toho vložila. Začala jsem se prodejce vyptávat na různé věci, což ho znervóznilo. Pořád pokukoval za mě, na ni, jako bych byla nějaký cvičený pes, kterého ona může snadno přimět sednout. Na to jsem zvyklá. Ale zrovna když se začal opravdu vykrucovat, přerušil nás sám Don Davis, který nás bryskně zavedl do své kanceláře a zamiloval se do mé matky až po uši během asi tak patnácti sekund. Seděli tam a dělali na sebe oči, zatímco jsem usmlouvala cenu o tři tisíce babek a přiměla ho přihodit ještě údržbu, izolační nátěr a měnič k CD přehrávači. Nejspíš to byla ta nejlepší cena v historii Toyoty – ne, že by si toho někdo všiml. Prostě se očekává, že všechno zařídím, jelikož jsem pro svou matku obchodní manažer, terapeut, údržbář a teď ještě i koordinátor svatby. To se teda vážně mám.

„Takže, Remy,“ začal Don, když jsme se posadili, on na svůj velký otočný trůn za stolem a já do křesla proti němu, jen trochu nepohodlného, aby se obchody zbytečně neprotahovaly. Všechno bylo v prodejně navrženo za účelem vymývání mozků zákazníků. Od instrukcí pro prodejce podporujících dobré obchody, ledabyly pohozených tam, abyste si je mohli přečíst, až po uspořádání kanceláří, které umožňovalo, abyste „náhodou zaslechli“, jak váš prodejce přemlouvá svého nadřízeného, aby slevil z ceny. Plus ještě to, že oknem, naproti němuž jsem nyní seděla, bylo vidět ven na tu část parkoviště, kde si lidé vyzvedávali svá nová auta. Za pár minut odvedl nějaký prodejce nějakého zákazníka přímo před okno, podal mu nablýskané klíčky a pak se vlídně usmál, a zákazník odjížděl do zapadajícího slunce, jako v nějaké reklamě. Takový hovadiny.

Don si teď poposedl v křesle a upravil si kravatu. Byl to tělnatý muž, s velkým břichem a začínal plešatět. Mou matku ale zbožňoval, bůh mu pomáhej. „Co ode mě dneska potřebuješ?“

„Takže,“ sáhla jsem do zadní kapsy pro seznam, který jsem si přinesla. „Ještě jednou jsem zkontrolovala ten smoking a tenhle týden tě čekají na poslední zkoušku. Generálka večere je v podstatě domluvená, tak na sedmdesát pět procent, a dodavatel bude potřebovat zbytek zálohy do pondělí.“

„V pořádku.“ Otevřel šuplík, vytáhl kožené desky, ve kterých měl šekovou knížku, a sáhl do kapsy pro pero. „Kolik to bude za dodání jídla?“

Koukla jsem na svůj papírek, polkla a řekla: „Pět tisíc.“

Přikývl a začal psát. Pro Dona pět tisíc dolarů nic neznamenalo. Samotná svatba ho měla stát dobrých dvacet, a zdálo se, že ani to ho nijak nevzrušuje. K tomu přičtete úpravy, které bude potřeba provést na našem domě, abychom mohli bydlet všichni spolu jako jedna velká šťastná rodina, dluh, který Don prominul mému bratrovi za jeho nesplacenou dodávku, a každodenní náklady na život s mou matkou, a máte z toho dost slušnou investici. Na druhou stranu to ale byla jeho první svatba, jeho první sňatek. Byl to zelenáč. Těm ovšem naše rodina byla vždy nakloněna.

Vytrhl šek, přistrčil mi ho po stole a usmál se. „Co ještě?“ zeptal se.

Nahlédla jsem znovu do seznamu. „Dobrá, myslím, že jen kapela. Lidé ze síně pro banket se ptali...“

„To je zařízené,“ řekl a mávl rukou. „Budou tam. Řekni mamince, ať si nedělá starosti.“

Na to jsem se usmála, protože to očekával, ale oba jsme věděli, že ona si s touhle svatbou žádné starosti nedělá. Vybrala si šaty, zvolila si květiny a zbytek přehodila na mě, s tím, že potřebuje každičkou volnou chvíli pro práci na své nejnovější knize. Pravda ale byla taková, že má matka nesnášela detaily. S nadšením se vrhala na různé projekty, zaobírala se jimi asi tak deset minut, a pak o ně ztratila zájem. Po celém našem domě byly hromady věcí, které ji kdysi zaujaly: sady na aromaterapii, software na tvorbu rodokmenu, stohy japonských kuchařek, akvárium se čtyřmi stěnami porostlými řasami a jediným přeživším tvorem – tlustou bílou rybou, která sežrala všechny ostatní.

Většina lidí připisovala matčino nevyzpytatelné cho-

vání tomu, že je spisovatelka, jako by se tím všechno vysvětlovalo. Pro mě to byla jen výmluva. Potrhlí přece můžou být i neurochirurgové, a nikdo netvrdí, že to je v pořádku. Naštěstí pro mou matku se mnou tento názor nikdo nesdílí.

„...už tak brzy!“ říkal Don a poklepal prstem na kalendář. „Věřila bys tomu?“

„Nevěřila,“ odpověděla jsem a přemýšlela jsem, co asi bylo obsahem první části jeho věty. „Je to prostě neuvěřitelné,“ dodala jsem.

Usmál se na mě a znovu se podíval na svůj kalendář, kde, jak jsem si teď všimla, byl desátý červen několikrát zakroužkovaný různými barvami. Nejspíš se mu člověk nemůže divit, že je nadšený. Než potkal mou matku, dospěl Don do věku, kdy většina jeho přátel přestala doufat, že se někdy ožení. Bydlel patnáct let sám v bytě hned u dálnice a většinu svého času trávil prodáváním většího množství vozů Toyota než kdokoli v tomto státě. A teď, za devět dní, získá nejen Barbaru Starrovou, pozoruhodnou spisovatelku románů, ale v rámci jednoho balíčku ještě mého bratra Chrise a mě. A to ho činilo šťastným. To tedy *bylo* neuvěřitelné.

Právě v tu chvíli mu na stole zabzučel interní telefon a ozval se ženský hlas: „Done, Jason má na palubě osm set sedmapadesátku, potřebuje tvůj vstup. Mám je poslat dál?“

Don koukl na mě, pak stiskl knoflík a řekl: „Jasně. Dej mi pět vteřin.“

„Osm set sedmapadesátku?“ zeptala jsem se.

„Jen taková prodejní hantýrka,“ odvětil a zvedl se. Uhladil si vlasy, aby zakryl malou lysinu, které jsem

si všimla, když seděl, jinak nebyla vidět. Za oknem za jeho zády podával jakýsi různolící prodavač ženě s děckem klíčky k novému vozu: převzala je, zatímco ji dítě tahalo za sukni a snažilo se získat její pozornost. Nezdálo se, že by si všimla. „Nerad tě vyháním, ale...“

„Jsem hotová,“ odpověděla jsem a strčila jsem seznam zpátky do kapsy.

„Vážně si cením všeho, co pro nás děláš, Remy,“ řekl, když obešel stůl. Položil mi otcovsky ruku na rameno, a já se snažila nemyslet na všechny ty nevlastní otce před ním, kteří udělali totéž, se stejnou vahou nesoucí tentýž význam. I oni si mysleli, že je to na pořád.

„Žádný problém,“ řekla jsem, když ruku sundal a otevřel mi dveře. Venku na chodbě na nás čekal prodavač, stál tam patrně s tou osm set sedmapadesátkou – což, jak jsem usoudila, bylo asi kódované označení nerozhodného zákazníka. Byla to malá žena svírající kabelku a měla na sobě mikinu s našitým koťátkem.

„Done,“ pronesl klidně prodavač, „tohle je Ruth. Snažíme se, jak můžeme, dostat ji dnes do nové Corolly.“

Ruth se nervózně podívala na Dona, na mě, a zpátky na Dona. „Já jsem jen...“ zajíkla se.

„Ale Ruth, Ruth,“ konejšil ji Don. „Pojďme se na chvílku posadit a probrat, co bychom pro vás mohli udělat. Dobrá?“

„Přesně tak,“ zopakoval po něm prodavač. „Jen si popovídáme.“

„Dobrá,“ souhlasila poněkud nejistě Ruth a vešla do Donovy kanceláře. Když mě mýjela, vrhla na mě

pohled, jako bych byla součástí toho všeho, a musela jsem se hodně držet, abych jí neporadila, že má co nejrychleji utéct a neohlížet se.

„Remy,“ ozval se klidným hlasem Don, jako by to postřehl, „uvidíme se později, dobrá?“

„Jasně,“ rozloučila jsem se s nimi a sledovala Ruth. Prodavač ji zavedl k té nepohodlné židli obrácené k oknu. Nějaký asijský pár tam zrovna nastupoval do nové dodávky. Oba se usmívali, upravovali si opěradla a kochali se vnitřkem auta. Žena sklopila stínítko a zkontrolovala svůj odraz v zrcátku. Oba zhluboka dýchali, nasávali vůni nového vozu, muž strčil klíčky do zapalování. Odjeli a na rozloučenou zamávali prodavači. Západ slunce si domyslete.

„Takže, Ruth,“ začal Don, když se usadil v křesle. Dveře se za nimi zavíraly a jeho obličej už jsem skoro neviděla. „Čím bych vám mohl udělat radost?“

Už jsem skoro odcházela z předváděcí místnosti, když jsem si vzpomněla, že mě matka žádala, abych, prosím, *prosím*, připomněla Donovi večerní koktejl. Večer bude ve městě její nová vydavatelka, která údajně jen projíždí kolem cestou z Atlanty, a chce se tu zastavit a přátelsky si popovídat. Její skutečnou motivací byl ale fakt, že jí matka dlužila román a všichni kvůli tomu začínali být tak trochu nervózní.

Obrátila jsem se a prošla chodbou zpátky k Donově kanceláři. Dveře byly stále zavřené a za nimi jsem slyšela tlumené hlasy.

Hodiny na protější zdi vypadaly jako ve škole, s velkými černými číslicemi a rozviklanou velkou ručičkou. Už bylo čtvrt na dvě. Měla jsem den po dokončení

střední školy, a místo abych vyrazila na pláž nebo vyspávala kocovinu jako všichni ostatní, seděla jsem tady. Obíhala jsem svatební pochůzky jako placený zaměstnanec, zatímco má matka ležela na své obrovské posteli s ortopedickou matrací, za zataženými roletami, a oddávala se spánku, který byl podle ní klíčový pro její tvůrčí proces.

A tohle stačilo, abych si uvědomila ten pocit. To pomalu narůstající pálení v žaludku, které jsem cítila vždycky, když mi došlo, jak dalece se rovnováha vychýlila v její prospěch. Měla jsem dopal, nebo se ozval zbytek mého vředu, nebo to bylo obojí. Hudební kulisa v obchodě zesílila, jako by si někdo hrál s hlasitostí, takže tu teď na plné pecky vyřvávala nějaká píseň Barbry Streisandové. Dala jsem nohu přes nohu, zavřela oči a zaťala prsty do opěrek židle. Už jen pár týdnů, říkala jsem si, a vypadnu odsud.

A zrovna v tu chvíli někdo ztěžka žuchnul na židli nalevo ode mě a srazil mě bokem na zeď; bylo to docela nepříjemné, uhodila jsem se do lokte, zrovna do brňavky, takže mi proběhlo mravenčení až do konečků prstů. A najednou, zničehonic, jsem byla našťvaná. *Vážně* našťvaná. Je s podivem, že stačí, aby do vás někdo strčil, a vás to rozběsí.

„Co to má k *sakru* bejt,“ odstrčila jsem se od zdi, připravená sejmut toho stupidního prodavače, který se rozhodl chovat ke mně důvěrně. V lokti mě ještě brnělo a cítila jsem, jak mi rozčilení vhání krev do zátylku. To bylo špatné znamení, znám svou výbušnost.

Otočila jsem se a uviděla, že to není žádný prodavač. Byl to kluk s černými kudrnatými vlasy, zhru-

ba v mém věku, a na sobě měl jasně oranžové triko. A z nějakého důvodu se *usmíval*.

„Nazdárek,“ řekl zvesela. „Jak se daří?“

„Co máš za problém?“ vyštěkla jsem a třela si loket.

„Problém?“

„Zrovna mě přirazil ke zdi, ty demente.“

Zamrkal. „Páni,“ řekl nakonec. „Takové *výrazy*.“

Vrhla jsem na něj jen pohled. Špatnej den, kámo. Trefils mě ve špatnej den.

„Jde o to,“ pokračoval, jako bychom si povídali o počasí nebo probírali světovou politiku, „že jsem tě zahlédl v předváděcí místnosti. Stál jsem u vystavených pneumatik.“

Byla jsem přesvědčená, že na něj nasupeně zírám, ale on si mluvil dál.

„Jen mě tak zničehonic napadlo, že máme něco společného. Taková přirozená přitažlivost, dalo by se říct. A cítil jsem, že se stane něco velkého. Nám oběma. Teda, že máme být spolu.“

„A tohle všechno,“ řekla jsem, abych si to ujasnila, „tě napadlo u pneumatik?“

„Ty jsi to necítila?“ zeptal se.

„Ne. Cítila jsem ale, jaks mě přirazil ke zdi,“ odvětila jsem klidně.

„To,“ řekl tišším hlasem a naklonil se ke mně, „byla nehoda. Opominutí. Jen nešťastný důsledek nadšení z toho, že s tebou budu mluvit.“

Znovu jsem se na něj podívala. Hudební kulisa nad námi zrovna hrála rychlou verzi znělky firmy Don Davis Motors, samé drnky brnky.

„Odpal,“ utrousila jsem.